

BIDDEN.

DOOR

G. H. VOORDAM.

De tuinkamer lag achter en gaf met een paar openslaande deuren toegang tot den tuin, die rechts nog een eindje langs het huis voortliep, en daar door een heg van den tuin er naast was gescheiden. Links vormde een houten heining de grens en evenzoo aan de achterzijde. In die schutting aan den achterkant, was een deur naar een gangetje, dat weer vóór op de straat uitkwam. Die poort kwam echter weinig open; de jongens van den predikant vonden het prettiger over de heining te klimmen, een neiging die vooral 's Maandags, als ze schoone pakken aan hadden, onweerstaanbaar was.

Links tegen de houten schutting, stond een kippenhok, en wat verder was een af-dakje, waar alles onder gezet werd, wat anders in den tuin zou zijn slingeren.

Die kippenloop was een voorbeeld van iets, dat „nog best meekon”. Telkens werden er stukjes lat of ijzergaas bijgetimmerd en telkens bleek, dat er toch weer een kip ontsnapt was, die dan met hulp van alle man gevangen en opgesloten werd. Alleen 's winters mochten de kippen vrij rondloopen.

In de tuinkamer werd gegeten, behalve bij zeer feestelijke gelegenheden. De predikant was daarop gesteld, hoewel juf, die sinds den dood zijner vrouw het huishouden deed, liever de spreekkamer daarvoor gebruikt zou hebben.

's Middags aan tafel bad en dankte de jongste hardop. Eerst had Johan het gedaan tot hij dertien werd, en toen was die taak overgegaan op den elfjarigen Gerard. Maar Gerard was een lastige jongen, die altijd met 't bidden knoeide, zooals Johan het noemde. Soms wou hij niet beginnen of hij moest eerst een hapje op hebben, omdat hij anders, naar hij beweerde, bij vergis zijn avondgebed zou opzeggen. Dan weer had hij een tijd, dat hij steeds wat overliet „voor na het danken”. Toen dan ook Agnieta zeven jaar was en verstandig genoeg geoordeeld werd om met eerbied het gebed op te zeggen, droeg de predikant haar die taak op. Het kind, dat van jongsaf ziekelijk was geweest, voelde nooit eenige neiging om gekheid met 't bidden te maken en nu Gerard het niet meer hardop behoefde te doen, gaf hij ook geen aanleiding meer tot scènes.

Op Agnieta moest doorgaans gewacht worden met danken. Het ongezonde kind kieskauwde over alles en duurde 't nu erg lang, dan nam juf het bord maar weg.

„Kom, meisje, we zitten al zoo lang aan tafel,” zei de predikant.

Het gewone uitvluchtje kwam weer:

„Juf geeft me ook altijd zulke scheppen,” en dan nam ze weer een hapje en zat er zoo lang op te kauwen tot ze er misselijk van werd.

Ze zat nu met haar rijst voor de mast.

Het duurde den predikant dezen keer wat lang en hij ging even naar boven om een sigaar te halen. Toen stond Gerard ook op.

„Gerard, we moeten nog danken,” zei juf.